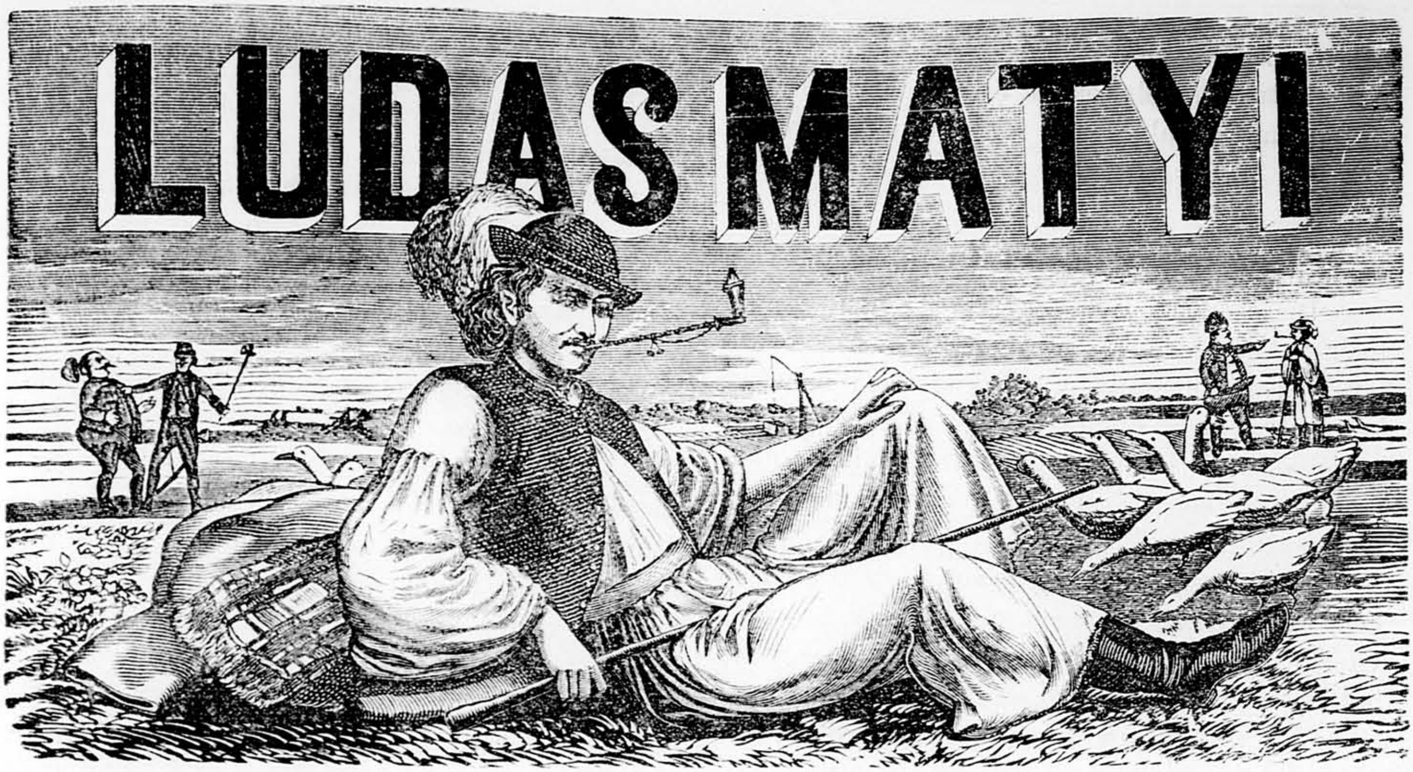

VII. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA Lipót-utca 45. sz. alá küldendő.

Budapest, jul. 6. 1873. 27-ik szám.

GYÜJTÖKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára 15 kr.

Szerkesztői iroda: Lipót-utca 45. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Január—juniusi fél éves, és ápril—juniusi negyed éves prenumeránsainknak előfizetése már a 26-ik számmal lejárván, tisztelettel kérjük pártolóinkat, hogy megrendeléseiket sziveskedjenek ujra megtenni.

A kiadóhivatal.

Dux populi!!!

Ki ez az ur? hogyan hivják?
Petrolőz a papcsuhában.
Siketitő bőgésivel
Bételik a „Magyar Állam“.

Tűz van! kiált, pedig csak a
Spórhertben ég a konyhába...
— S rá van bizva Pius pápa
Béketürő birkanyája?!

Dux populi!? elhiszem én
Hogy vezére vagy a népnek —
Ki is tünsz a birkák között,
Kik szamár nyomába lépnek!

Keresztes háboru.

(Vezércikk a „Magyar Államból“.)

Az árgyélusát a katholikus jogokat nyirbáló szabadonc képviselőháznak!

Renan krisztustagadó árnyékától megilletett dühönc szabadkőmüvesek, tartsátok ide szőrös füleiteket, most megszólal az utolsó itélet trombitája!

Papa est Dominus orbis terrae!

És ti, a világ gyalázatos, elfajzott fiai, ti meritek a katholikus papság birtokainak elrablására emelni szentségtelen kezeiteket, és a pokol tüzét okádó inditványok elfogadására kinyitni büdös szátokat?

Hanem közel van az Isten országa! Leküldi a mi segitségünkre lángpallosu arkangyalainak légióit, s gulyásra apritunk benneteket szabadonc ujságirók, rothadt szabadkőmivesek, naplopó követek, ti a Nájevelt szajháinak mindennapos vendégei, bujaéletü korhelyek, foghagymás büdös zsidók és többi pokoli fajzatai a pogány világnak!

Csiszolódik már a kard éle a köszörükövön is; nem tudom melyiteknek esik le először a feje. A mi urunk Jézus Krisztusnak nevében. Âmen.

Buzogány András duzzogásai.

Dicsőségben tündöklő Zemplén vármegyének kebeléből rég megindult már az esedező levél, az vitézlő státusok és rendekhez az iránt, hogy istenben boldogult Rákoczi Ferencz s bujdosó társainak, pogányok töldében nyugovó tisztes hamvai az haza földébe minél elébb visszaszállitassanak.

Az státusok lelkükre is vették ezen esedező levelet mindenfelé, hanem ugy látszik, hogy az vitézlő rendeknek az ilyen levélhöz, — nincs lelkük.

Valami ocsmány nyavalya fogta el azokat az indulatokat, melyek hajdan nagyapáiknak dicsőséges emlékezetére felbuzdultak az erekben, s tettekben mutatták meg az világ négy sarka felé, hogy az németnek minden imposzturája dacára sem lett szunyáte nátió az magyar!

Most azonban az vitézlő rendek se hogy sem akarnak ennek az igazi magyar karakternek kifejezést adni.

Pedig hát istenben boldogult Rákóczi Ferenc hazánkfia és bujdosó társai az magyar haza és szabadságának mindenkor hűséges védői valának, s igy nagyon megilletné becsületes hamvaikat az a tisztesség, hogy itt mindnyájunk szeretetétől ápolva, az ország földében nyugodnának.

De hát azt mondják, hogy nem engedi ezt meg az magasabb politika.

Már tisztelem, becsülöm én azt az magasabb politikát, de nem veszi be a gyomrom akkor, mikor azt az kamaszságot és istentelenséget kivánja tőlem, hogy az — vér tagadja meg az — vérét; — faj, az faját, — s inkább szolgáljon Karaffának, Montekukulinak, Bastának, s más ezekhez hasonló kutyafejü nagyságoknak, mintsem az maga jóravaló attyafijának és pátrónusának.

Majd én adnám be az kulcsot az ilyen magasabb politika előtt!

Nem is kellene itt az vitézlő rendeknek valami hosszasan az kérdést szorongatni, s igy magukat az kötelesség mulasztás miatt országvilág csufjává kitenni; hanem Árpád és Botond utódaihoz képest, — haragszik érte vagy nem ez a lazsnakos német — neki kellett volna gyürködzni rögtön az munkának, s hozni hazájába vissza azokat az drága hamvakat, az melyek igaz hogy talán az németnek hosszu orrot és vékony hast, — de az magyarnak rendkivüli örömöt és életet szereztek volna.

Hanem hát meglehet, hogy az ilyen scénától borsódzik az háta sok imposztornak.

Nem szeretnék azt sehogy sem, hogy ez a náció valaha még élet s erőhöz jutva, felemelné fejét, s számot kérne azon gonoszságokról, melyeket bűnös idők istentelen német kezekkel, ugy az fejénöz vágtak, hogy századokig szédült bele.

Nem! az korcs unokák nem szeretnék ezt!

Hanem engedik lefolyni az napokat és hónapokat szégyenben és gyalázatban, hogy vigyék az Duna habjai az nemzetség sóhajtását tovább is az pontusi sirokhoz, tudtára adván ott az dicső hamvaknak, hogy Magyarország vitézlő rendeiből az igazi jó vért már kiitta a német közösügye, — s itt már most „nincs magasbbra vivó szenvedelem."

Szégyenitse meg az ur az ilyen gyász magyarokat, s tegyen jelt rájuk, hogy a merre mennek, kikerülhesse őket a jámbor istenes lélek!

Annyi sok bolond dolog között, az mennyi az rendek cselekedeteinek históriájában irva vagyon, méltán várta volna az vitézlő nemzet, hogy már most — egy okos dologgal végezzék be honatyai munkájukat, s azzal az megnyugovással mentek volna haza, hogy hát nemcsak az totyonkos németért, hanem az ország jóvoltáért és az dicső martirokért is tettek valamit.

De hát ebben az pestises közösügyes ájerben annyira megromlottak némelyek, hogy jót sem tudnak már tenni.

Pedig hát elférne az ezen az árva földön, melyet az németség nemcsak az pénzéből, hanem még az nagy embereiből is annyira kipusztitott, hogy keresve kell keresni azokat, életveszélylyel és nagy fáradsággal, mint az drága gyöngyöket és kalárisokat az tengerek fenekén . . .

Mindig azt prédikálják, hogy nagy időket élünk.

Egy betü sem igaz ebből, mert a nyomorékok nem csinálhatnak nagy időket, — hanem csak nagy bajokat.

Istenben boldogult dicső Rákóczink idejében mind ez nem igy volt, — de most már sok nem nézi az nemzetség javát, hanem nézi az maga telhetetlenségét, nagyravalóvágyódását és az németnek gusztusát. E szerint cselekszik, nem az szerint, a mint az nemzetség java hozná magával.

Azért is vagyunk ennyire bent az mocsárban. Azért gázol rajtunk zabolátlanul az német. Azért fáj mindenütt. Jobbrul is, balrul is. Elül is, hátul is.

Pusztulásnak indult itt már minden. Az papi ember is már nem az eklézsiának él; az kántor is már nem az menyei ünvösség, hanem csak az stóla után áhitozik, — az ország nagyjai is csak az maguk zsebjére dolgoznak, — kevés az tökéletes halandó, — mert az igazság ugy kihalt itt mi köztünk mintha csak valami istentelen kirurgus eleven kénesővel hajtotta volna ki az emberekből.

Istenben boldogult Rákóczi atyánk idejéjében csak mégis tündöklött az ország és az népség sorsa! De most már:

„Fejedelmünk hajh!
Vezérünk hajh!
Jaj minékünk jaj!...“

Csalánok.

Csernátony a Deákpárttal (a mai közjogi alapon) egyesülve, kormányra szeretne jutni.

—

Azonban valószinüleg nem annyira a balközépet, mint becses magát szeretné a pirros foteullbe ültetni, hogy teljesedjék a latin mondás: parva sapientia regitur mundus.

—

Hanem az mégis merész feltevés; ő nem minister, de minister ministri Tisza szeretne lenni, s vágyik ama légy szerepére, mely a nehéz terhet vontató lovak fülébe mászva, nagyobb erőfeszitésre ingerelte azokat . . .

No, az igaz! Csernátonyban a légy-tulajdonságok culminálnak!

Petőfi levele
a mennyországból Ludas Matyihoz.

Szent Péter barátom azt beszéli nékem:
Ott, a hol te lakol, azon a vidéken
Egy uj keserüviz-forrást fedeztek fel:
Mit aztán gazdája nevemre keresztelt.

Matyi! édes pajtás! mit szólasz te ehhez?
Nem méltatlan ez a viz, az én nevemhez?
Petőfi valamit a sógorért tett-é?
Melyért holtam után tegyenek németté?

„Deák“ odadhatta ily viznek a nevit
Politikájával nagyon megegyezik.
Keserüvize és a politikája
Az embert egyiránt németté csinálja.

Ha valamivel megtisztelni akartok:
Nevet adni én csak jó bornak óhajtok.
De olyan legyen ám, hogyha izlelné meg:
Essék le lábáról valamennyi német!

Petőfi s. k.

Kirzelman plebános lelki alázatosága.

Lukácsy képviselő és malackai plebános ur a Schopper-féle csalhatatlansági ügy tárgyalása alkalmával nagy panaszkodás közt mesélte el a képviselőházban, hogy a kath. papok általában az élc és guny céltáblájává tétetnek. (Különösen a Ludas Matyiban.)

Simonyi Ernő aztán nagyhatásu beszédében Lukácsy plebános ur szavaira reflektálva megjegyzé, hogy bizony a papok nem is ártatlan báránykák ám, minek bizonyságára felolvasá a gestrazi plebánosnak a templomban elmondott prédikációjából a következő passust:

„Mi papok oly magasan állunk a kormányok, a császárok, királyok és egyébb földi fejedelmek felett, mint az ég a föld fölött. A királyok és fejedelmek oly hátra vannak a papok mögött, mint az ón a szépen csiszolt arany mögött. Az angyalok és árkangyalok is mögötte állanak a papoknak, mert ezeknek hatalmában áll isten helyett a bünöket megbocsátani, mit az angyalok nem tehetnek. Mi az istenanyának is fölötte állunk, mert ez Krisztust csak egyszer hozta a világra, mi papok pedig ezt naponként teszük. Igen mi papok bizonyos tekintetben, még az istennek is felette állunk, mert ez köteles nekünk minden időben és minden helyen szolgálatunkra a misében a conscerationál az égből alászállani. Ámen.

Hát nem méltán tesszük gunytárgyává az ilyen félbolondokat?

*

Illustratio

Simonyi Ernőnek a Schopper-ügyben tartott beszédéből.

Simonyi Ernő: Melyik tetszik főtisztelendőségednek? a martyrkoszoru? vagy . . .
Schopper püspök: A tort(ur)át nem szeretem, tehát csak ebből a töltött kuglófból kérek.

Kulissza-titkok.

Kis mise, nagy mise,
Olyat mondok én most nektek
A mit nem tud senkise.

Hol, hol nem, volt egy követ,
Ki a városligetbe
Egyszer künn járva-kelve
Óh, szégyenszemre!
Szép hölgygyel fujt egy követ . . .

Ez rajt' azért szörnyü folt:
Mert ép reformpárti volt . . .
Hanem végre — pardon neki!
Olyan dolog ez:
Csak egy reformer teheti,
Nem — hatvanhetes.

Egy más követ, kiről nem tom:
Ellenzéki? mameluk?
(Tanácsos leszen belőle
Ha Tisza többségre jut) —

Pulszky-hetz

az igazságügyminiszter költségvetésének tárgyalásán.

Pauler (töprenkedve): Ni ni, ez a vitéz Gusztika, milyen merészen nekem vág; most már nem tudom, megijedjek-e tőle, vagy fricskát adjak az orrára?

Még diák ember korába
Valami bál alkalmára
Attilát kére kölcsön,
Hogy arra is ne költsön.
Hanem — ejnye, szedtevette!
Visszavinni elfeledte.
Nem kéré a gazda se
Soha — soha — soha se!

Mai napság más a világ,
Ki egykor attilába járt
Nem tészen mostan abba kárt.
Követ úr is azt a ruhát
Zúgba veti, s rajta túl ád —
Ugy mínt régi politikát·
S elvet is sárba rántott,
S gúnynyal, nevetve szidja a
Negyvennyolcas ábrándot!
Erre az attila-gazda
Megharagszik jól a gazra,
S nem rest ám kiáltani:
„Kikölcsönzött attilámat
Add vissza Cs . . . .!"

Sybilla.

Holuba Mátyás.

A ki a vizet ki nem állhatja.

(Humoreszk)

Sz . . . városkában lakott egy vén pintér, kinek apja a felvidékről költözködék a boldog alföldre, hozván magával egy kocsi porontyont, — egyebet semmit.

Azon időben még nagy becsben voltak e vidéken Szvatopluk holosnyás és darócos ivadékai.

Ha kályhafűtőre volt szükség, — ott volt a tót fiú; ha pulykapásztor kellett: ott volt a tót fiú; ha ostorosnak, csürhés bojtárnak stb. kellett valakit alkalmazni, minden efféle kitelt a mindinkább hórihorgaskodó bocskorcsúsztató nagyreményből.

Azért a fehér búza cipóért, mit naponta berágott, sok kék foltot kellett elsujtásolnia szegénynek. Az udvarban a legutolsó cseléd is a szegény tót fiunak esett. A szegényt az ág is huzza.

Csaknem minden tavaszon megállott egy ponyvával fedett négykerekü tót bárka a piac közepén; a sok szöszke borzos gyermekfej 8—12 év között kikiabált alóla kenyérért, mely rendesen éhségcsikarta bőgésharmoniában végződött, közbe-közbe a vékonynyakú s hosszúorrú pofatarlózott gyámapa, vagy mi, oda konditott a suhogóval, a melyikre rá talált csipni, keserves önmegadással kunkorodott a szekér fenekére.

Ily gyermekszállitmányt szárnyára bocsátani, nem vala ördögi mesterség; adta a portékát jó szóért, meg egy porció vutkiért is, csakhogy szabaduljon töle. Mindig sikerült a családapának gyermekeit imitt-amott, szolgálattétel reményében elsikkasztani, — maga pedig, mikor már megunta az alföldi bőséget, haza kivánkozott — meghalni.

Holuba Janót a véletlen szerencse éppen útközben érte, egy hideg januáriusi éjszakán, midön rokonaitól, mondhatlan viszontlátási örömök között Krajna felé vitetnék.

Nem láthatta többé a görbe országot, se élve, se halva.

Mert midőn a kegyeletes rokonság elgondolta, hogyha már megdicsöült, legalább csontjait fedezzék hazai lantok, a megmerevült hullát, egy tartalékban levő abrakmentes goromba zsákba erőszakolta.

A város, melyben a titkos halotti menet megállapodék, mai napig is nevezetes azon müvészetéröl, hogy mondhatlan ügyességgel le tudja csenni, az útazó szekérröl a felvidékre szállitandó árúcikkeket.

Midön az északi szél metszö fuvalma ellen, kiállható enyhhelyet remélve, az állás oldala mellé kormányoztaték a kenetlen alkotmány, — néhány pajzán suhanc elhatározta, hogy titkos motózást fog tartani a sokatigérő szekértöltelék tömkelegében. E tanácskozmány határozatát rögtön foganatositotta az Icik szomszédnál általános borivást tervezett haramiai akarat.

Művészies ügyességgel csipetett le a tömöttnek érzett abrakos zsák.

Szörnyü lett a csalódás, midön reménybeli szalonna-oldalak helyett, egy kopasz hullafő bontakozódék elö. No még igy senki sem járt. Mitevö legyen a társaság? Hogyan szabaduljon meg a kellemetlen zsákmánytól?

A közeli vendégkoppasztó ajtaját támasztá meg kivülröl vele, — a hajnalban ajtótnyitó csaplár, majd kétségbe esett a nyakraföre bezuhanó hullától.

Korábbi története Holuba Mátyás pintérmester családjának, a régiség kulimáz-sötét homályába fúllad, pedig talán kitudná mutatni, hogy ő a hatalmas Szvatopluk fejedelmi véréböl származott.

Elég az, hozzá, hogy midőn a suhogó pattogása elhangzott oldalbordája felett, öt a szerencse egy gazdag pintérmester műhelye köré vetette, — s addig dörgölödzött a faragószékhez, meg az abroncshajtogatóhoz, hogy a mesterségböl sok ügyesség ragadott reá.

Mint afféle örökbefogadott mindenes, nagy kényelmére volt a családnak, — midön látta jószivü gazdája, hogy bajuszos suhanccá kamaszkodik, az inasság futkározi pályaköréböl, pintérsegédi lovaggá ütötte föl. Ezen állapotban még tovább gavallérkodott. Több évi vándorlás s borkóstoló tapasztalatszerzés után, mint kész mester vágyódék vissza azon városba, hova gyermekkora emlékei kötötték. Házassága szerencsésen sikerült.

Kecsos oldalbordája, hatalmasan birta korlátozni kirúgó vágyaiban, — különösen azon kiváló hajlamában, hogy a vizet ki nem állhatta.

Maga is érezte, hogyha még tovább is oly gyakran tekintget a kancsó fenekére, vörösebb lesz pofája közepéböl ágaskodó ugorkája a fött ráknál s érett paprikánál. Ezen épületes tudositásokat különösen édes felesége nagy értelmességgel magyarázgatta reggeli s estveli prédikációiban.

De nem soká élvezhette a női bölcselkedés nemes irány felé terelgetö hármónia hangjait, — néhány év alig suhant el, már egyedül maradt, mint fészkéböl kiesett gólyafiú, mert a halál áldott jó feleségének azt mondta hogy: csitt!

Az özvegység barna zászlója, nem soká lobogott a rézorr cserépfödelü bástyatornya fölött.

— Eh, nem jó az embernek egyedül lenni, még a szent irásban is meg van mondva, — tünödék magában a mester, — egy feleség mégis csak szükséges a háznál. Tettlegesen neki rugtatott a házasság gondolatának, vagy is, mivel háza már volt, csak megnősült.

Felesége eleven tüzröl pattant szöke menyecske; csak úgy kopogott abban a nyalkasarkú kordovány csizmában, csak ugy billegett termetén, az a bokorugró magyar rokolya.

A ki meglátta, ugyancsak megnézte. Szemei úgy ragyogtak, mint a kárbunkulus, arca oly élénkpiros volt, mint a ma nyilt tulipán.

— Hogyan mehetett az a Varga Sára ahoz a részeges vén pintérhez? beszélgették sokan a városban.

— Nem lehet, hogy azt a fajankót szeresse, ki minden nap annyiszor részeg, a hányszor kijózanodnia sikerül.

— No hiszen, meg lesz vele akadva, jobban fogja az a bort szeretni, mint őt.

— Varga Sára árva leány, — mondának — maga is átlátta, hogy jobb ha van valaki, kinek gondja alatt nyughatik.

— Nem igy volna az, ha szülei élnének, — nem bizony!

Eleinte szörnyen tette a szépet neki az öreg, — akkora csókokat illesztett kerek arcára, hogy tizedrésze is elég leendett száz vőlegény ajkára, — elsö csóknak. De az után, a mint mestersége hozta magával, látogatni kezdé a pincéket. A pincékben bor vala, — a vizet ki nem állhatván, oly széles selyem-kedvben tért haza, mintha ő lenne határtalan ura a khinai birodalomnak.

Természetes, hogy szeretett kerekarcú angyalkáján kivánt legelsöben is uralkodni, — hanem mielőtt e gyakorlati tervét kivihette volna, uralkodott ő rajta, szigorú következetességgel a beszedett ital, úgy elaludt töle, mint a kis gyermek, midőn jól megverte a dajka.

Ilyenkor megjelent valaki a háznál, — el kezdett suttogni a menyecskével, — ha ébren leendett a szunnyadó bortartalom: olyanforma cuppanó hangokat is hallhatott volna, melyek magasabbra fokoznák uralkodási vágyát. A menyecske azután lábujjhegyen kisérte ki titkos vendégét.

Még egyszer megálltak mindketten a ragyogó holdfénynél, egymás szemébe mosolyogtak. Gyöngéden széles keblére szoritá a jövevény a kipirúlt menyecskét, — mintha az elválás nehéz fájdalommal illetné.

— Kedves Sárikám!

— Édes Palikám!

Itt, megint susogtak valamit, hanem oly ovatosan, hogy hangtöredékét se orozhatta el a kósza szellő.

— Majd holnap, holnap után és örökké egymásé lehetünk.

— Isten veled!

— Jó éjszakát!

Az idegen kisuhant a kertajton s eltünt a holdvilágos éjben.

A menyecske pedig bement, egy darabig hallgatta, mint birkózik férje álmában a mámor hétfejü sárkányával, azután aludt . . . világos-viradtig.

(Folytatása is lesz.)

Ultramontán szónokok.

Apponyi Albert gróf.

Berczi! te zsákba macskát árulsz!
Higgadtan mormolsz pápa-hymnust...
Előre! lássuk tiszta fényben
A sötét ultramontanismust!

Lukács Béla.

Hogy l u k vagy, látom! és ha megnősz,
Belöled még nagyobb luk lészen,
De á c s nem vagy; hisz nem faragtál
Semmit azon a nyers vad észen.

Paczolai János.

Hájas fejed nagy hordó, melyben
Halbszeitli seprü a velő . . .
Pap mellett korteskedni mért állsz
Ily üres hordóval elő?

Udvariasság.

Gombos Tóni kamasz diák volt; ha meglátott valami férjetlen fehér személyt édes sejtelmek zephyrszellője hozta boldog hullámzásba keble tengerét!

Midőn a vacatio órája ütött, s Tóni haza repült a tüzes sárkányokon, a szomszéd Ibrányiék öreg kisasszonyával találkozott, kinek cifferblattján már alkonyra állt az óramutató.

— Jaj de rég nem láttam kedves kisasszony — kezdi rá Tóni — olyan fiatal szinben van!

— Óh, ne csufolódjék, — fujja rá a tust miss Borbála — visszafelé megyek én már barátom!

— Igen, igen én is ugy értem. Mikor elmentem h u s z éves volt; most már legfeljebb t i z e n h a t.

Jegyzői vizsga.

S z o l g a b i r ó: Mondja meg barátom! hogy ha egy házat vagy egy darab szöllőt eladok én 300. forintért, mi lesz akkor a vételár?

D a b i j e g y z ő (hoszas fejtörés után nagy bölcsen.) Azt gondolom tekintetes főszolgabiró ur, hogy 300. frt.

S z o l g a b i r ó: Béne, letette ön a jegyzői vizsgát.

A „Magyar Ujság“ fohásza.

Óh balközép politikája! te l y u k a s m o g y o r ó! melynek csak h é j a van meg; — béledet (ha volt) kormányképes szúk kiették, s nyilásaidon most Csernátoni dudolgat tisztátalan melódiákat!

Balközép — fucscs!

Hogy az ősszel Ghiczy Kálmán
Takarodót fuvatott,
Levették a langyos pártban
Előtte a kalapot;
Tisztelettel meghajoltak,
De maradtak a kik voltak.

Megáradt a Tisza vize
Nem igen fér medrébe . . .
Nehéz dolog várni, várni
Mig a gyümölcs megérne:
A hegy nem megy Mahomedhez,
Hát Kálmán megy a Ferenczhez!

Szól a hármónika.

Szerelmes nóták az angyalát, adformám: Szeretnék szántani.

I.

Egymás mellett ültünk,
Én számat tátottam,
Te meg a fogadat
Piszkálgattad ottan.

Feljött a hold; s mondád:
„Ejnye de jó volna
Ha az a hideg hold
Meleg kifli volna!“

II.

Szőke hajfürtiddel
Lenge szellő játszott,
Illalot leheltek
A piros virágok.

A lusztházba voltunk,
Ajkad kezdte zengni:
„Én nem birom tovább,
Jaj! félre kell menni!“

III.

Szólt a hármónika;
Az én kezem huzta,
Hallatára füled
Úgy billegett Zsuzska!

De megállt a hangszer;
Megnézed s szád beszél:
„Nézd, hiszen kilikadt,
S ki-be jár rajt a szél!“

Egy hegedü-virtuózhoz.

Lusta vagy azt mondod; s kedved hegedülni is elment!
S a feleséged nem dörmög ezért te Vili?

Zsiga pósta.

Furkós Győzőnek: „A hajkenőcs“ mint nem a Török pa[illegible]ájából való, nem használható.

Kecskemétre: „A földi és menyei anekdóta“ csak a gyóni tisztelendőt mulattathatná. Azt azonban a Ludas Matyi is határozottan kárhoztatja, hogy az urvacsorájától megmaradt szent borból az ősi szokás ellenére sem ad a tisztelendő ur az ő szomjas rektorának.

Papramorgónak: Hogy a rozsnyói szentnek, az ugynevezett szent Nétusz-nak két bal-lába van a bizony egy kissé furcsa fatális calamitás. No ,de majd tesz arról Schopper ő csalhatatlansága, hogy ezután az egyik bal láb, jobb láb legyen.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly** — Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.nál.